DERBYUL etapei...

(RAPID—PETROLUL)

Începînd din ediția 1946—1947, cînd s-a reluat campionatul diviziei A la fotbal, Rapid și Petrolul s-au întîlnit de 39 de ori. Iată rezultatele : 1946—47 : 0—1, 1—5 ; 1947—48 : 2—3, 2—0 ; 1948—49 : 1—1, 1—4 ; 1950 : 1—0, 0—1 ; 1951 : 2—0, 0—0 ; 1952 : Rapid a jucat în „B" ; 1953 : Petrolul a jucat în „B" ; 1954 : 2—0, 3—0 ; 1955 : Rapid a jucat în „B" ; 1956 : 1—1, 1—2 ; 1957—58 : 0—0, 0—2 ; 1958—59 : 3—1, 0—0 ; 1959—60 : 1—1, 1—1 ; 1960—61 : 0—0, 2—1 ; 1961—62 : 1—3, 2—2 ; 1962—63 : 2—3, 6—1 ; 1963—64 : 0—6, 1—0 ; 1964—65 : 1—0, 1—0 ; 1965—66 : 2—1, 0—1 ; 1966—67 : 3—1, 0—0 ; 1967—68 : 0—1, 4—0 ; 1968—69 : 0—0, 2—0 ; 1969—70 : 2—1.

Făcînd bilanțul, constatăm că Rapid a obținut de 16 ori victoria, Petrolul de 12 ori, celelalte 11 întîlniri terminîndu-se la egalitate.

Cele mai comentate meciuri din acest palmares au fost, fără îndoială, cele disputate în cadrul edițiilor 1962—63 și 1963—64. Prin iunie, în finalul campionatului 1962—63, la București, Rapid a învins Petrolul cu 6—1. Două luni mai tîrziu începea noul campionat, care punea iarăși față în față cele două echipe, tot pe stadionul „23 August" din București. Rezultatul ? 6—0 pentru... Petrolul ! Dar, pentru a nu exista nici un dubiu că balonul e... rotund, după ce Petrolul surclasase Rapidul, la București, în retur, la Ploiești, victoria a revenit bucureștenilor, cu 1—0 !

fotbal

DINAMO — ARSENAL LONDRA

(Urmare din pag. 1)

Și acum, noutăți din ambele tabere.

Două avioane speciale au adus azi după-amiază la București lotul Arsenalului, împreună cu zece ziariști de la principalele publicații londoneze și peste o sută de suporteri. Oaspeții au fost întîmpinați pe aeroportul Băneasa de o delegație băcăuană, în frunte cu președintele de onoare al clubului Dinamo, Aurel Ilie Calimandric.

Jucătorii și conducătorii Arsenalului, ca și ziariștii și-au continuat călătoria — tot pe calea aerului — spre Bacău unde atît la aeroport (din partea oficialităților locale), cît și la Hotelul Bistrița (în fața căruia îi așteptau sute de iubitori ai fotbalului) li s-a făcut o primire călduroasă. Pentru suporteri O.N.T.-ul a aranjat un program separat, urmînd ca ei să vină la Bacău în ziua meciului.

În ceea ce privește echipa băcăuană, ea a intrat astăzi (n.r. ieri) pentru prima dată, după meciul cu Kilmarnock, pe terenul de joc de la stadionul central, efectuînd un antrenament de reacomodare. Căutînd soluțiile cele mai potrivite pentru înlocuirea lui Dembrovschi (suspendat la primul joc cu Arsenal) și Băluță (accidentat) antrenorii s-au fixat asupra lui Neumayer și David, sperînd că linia de atac va da satisfacție și în această nouă componență. Dar iată cum arată formația băcăuană : **Ghiță — Comănescu, Nedelcu, Velicu, Kiss, Vătafu, Duțan, Neumayer, Pană, D. Ene, David.**

Astăzi a sosit la Bacău și brigada de arbitri din Ungaria condusă de Gyula Emsberger, precum și observatorul-delegat din partea secretariatului C.O.T., Rudolf Sabliak (Iugoslavia).

TRICOLORII

Inaugurăm cu prezentele rînduri rubrica „Tricolorii", rubrică care va funcționa cu regularitate pînă la plecarea în campania mexicană. Așadar, cum au evoluat selecționabilii în prima etapă a returului ? Dar să le dăm cuvîntul cronicarilor noștri.

Șase „tricolori" au evoluat, duminică, la Petroșani. Evoluția unuia dintre ei — e vorba de LUCESCU — a stîrnit... teamă, ceea ce înseamnă și admirație în același timp, printre spectatorii locali. El a fost deosebit de activ, în funcție de fazele jocului, apărînd cînd pe aripa stîngă, de unde luase startul, cînd pe cea dreaptă. RADU NUNWEILLER, serios, muncitor, ca de obicei, dar fără plusul așteptat. DUMITRACHE : cu motoarele parcă gripate. DINU a venit de multe ori în atac, dar a întîrziat la șut. GHERGHELI a alergat mult, dar atît. Multe greșeli de plasament și de intercepție la DELEANU. Ceea ce explică, într-o măsură, și acel „9" cu care a fost notat adversarul său direct, Peronescu.

★ ★ ★

În afara lui **RĂDUCANU** care, deși fantezist, a fost „pe față" la cele 2—3 mingi mai periculoase, ceilalți patru rapidiști au jucat sub posibilitățile lor.

NEAGU a evoluat cu eleganță, dar îi reproșăm ineficacitatea în cel puțin 2—3 situații în care putea marca gol.

DUMITRU a alergat mult, a construit acțiuni frumoase, dar a greșit cîteva pase, iar în acțiunile de recuperare a balonului a fost de mai multe ori oprit de arbitru pentru fault.

Dan și LUPESCU, fără a avea de înfruntat atacanți prea dificili, au avut unele momente de nesiguranță de care ne-au dezobișnuit de multă vreme.

★ ★ ★

În meciul de la București, de pe stadionul Republicii, s-au întîlnit trei dintre fundașii titulari ai turneului sud-american : Sătmăreanu, Hălmăgeanu și Mocanu.

Deși SĂTMĂREANU a mai evoluat de cîteva ori pe postul de fundaș central, era evident că de această dată nu se afla în elementul său, deplasîndu-se cu predilecție în zona sa obișnuită, urcînd mult în atac pentru a efectua cunoscutele sale centrări din marginea careului advers, ieșind deci, uneori, inoportun din dispozitiv.

Aceeași remarcă și în privința celorlalți doi fundași, HĂLMĂGEANU și MOCANU, a căror reacție la solicitarea fizică n-a avut perioade de scădere. Ambii chiar au acoperit o suprafață mare de teren, dar în timp ce Hălmăgeanu *a dovedit și un excelent plasament și intuiție a jocului,* Mocanu *s-a hazardat în acțiuni ofensive lipsite de orizont, părăsindu-și uneori extrema adversă, cum s-a întîmplat, de altfel, și la golul care a consfințit înfrîngerea Petrolului.*

★

În prima repriză, DOBRIN a evoluat la nivelul său mediu. În dribling a fost uneori incomodat de terenul alunecos, dar de regulă a depășit cîțiva apărători și apoi, prin pasele sale excelente, a creat colegilor bune situații (îndeosebi lui Radu și Roșu). Cu un bun plasament, și-a creat ocazia din care a realizat golul. După pauză, randamentul său a scăzut. S-a aflat, într-adevăr, de multe ori singur în fața apărării adverse, izolat, dar și pregătirea fizică ni s-a părut insuficientă pentru un randament superior.

★ ★ ★

La Moinești (Dinamo Bacău — U.T.A.) au evoluat trei „tricolori" : E. Dembrovschi, Ghiță și Domide.

E. DEMBROVSCHI a avut o primă repriză remarcabilă. A muncit enorm, a fost mereu prezent în fazele de atac, dar și în apărare, căutînd să-l suplinească în linia de mijloc pe Duțan, care, în acest joc, a avut sarcini defensive. În repriza secundă, însă, atacantul băcăuan a fost mult mai șters, dînd evidente semne de oboseală. GHIȚĂ, în schimb, a fost foarte nesigur în intervenții, făcînd numeroase greșeli (ieșiri inoportune din poartă, la centrări — chiar și în careul de 6 m — a rămas de cele mai multe ori pe linia porții), care numai datorită ineficacității atacanților arădeni n-au fost fatale echipei sale.

DOMIDE a jucat bine pe tot parcursul partidei, dar a ratat nepermis de mult. A dovedit — spre deosebire de E. Dembrovschi — că posedă o foarte bună condiție fizică, care-i permite să joace într-un tempo ridicat întregul meci.

ORIZONT

OFENSIVA VERBALĂ ȘI SLĂBICIUNILE COMPARTIMENTULUI DEFENSIV

Este în afara oricărui dubiu că Joao Saldanha, managerul echipei Braziliei, a pornit o campanie perseverentă pentru a-și curăța terenul ce duce spre cupa „Jules Rimet". Și, probabil, dintr-o deprindere a fostei sale îndeletniciri, ziaristica, Saldanha se plasează mereu pe poziția ofensivei verbale. Într-un interviu acordat ziarului englez „The Observer", el promitea că la campionatul mondial **„dacă cineva va lovi vreun jucător de-al nostru, așa cum a făcut-o Hottges sau Gemmell** (referirea este la meciul R. F. a Germaniei — Scoția, din preliminariile campionatului mondial — n.n.), **partida nu se va mai termina. Pentru că aceasta va deveni o bătălie. Dacă cineva va comite o brutalitate, ceva care n-are nimic comun cu fotbalul, atunci nici noi nu vom mai juca fotbal. Fiind o bătălie, trebuie să luptăm. Și nu numai unul sau doi dintre cei 11 jucători. Nu, poate chiar 12, pentru că și eu voi fi alături de ei".**

Ciudată precizare, chiar dacă ne amintim de caracterizarea pe care cunoscutul antrenor maghiar Karoly Soos i-a făcut-o lui Saldanha : **„El este un erudit, un om de spirit, dar din fericire, nu comentatorii T.V. cîștigă campionatele mondiale".** Brazilia, deci, este gata să lupte după principiul : „dinte pentru dinte !".

Acesta să fie, într-adevăr, drumul spre cupa „Jules Rimet ?"

Avînd drept etalon tot echipa Braziliei, nu putem uita că aceasta s-a impus ca „bicampeon del mundo" cu armele tehnicii strălucitoare și ale tacticii elaborate, dar mizînd, totodată, pe spontaneitatea genială a unor mari vedete. Și, nu o dată, fotbalul european privea în acei ani spre continentul sud-american ca spre o Mecca a balonului rotund. Iată, însă, că acum centrul de greutate pare a reveni pe bătrînul continent, în timp ce brazilienii încriminează tot mai vehement soccerul european. Ce s-a întîmplat, de fapt ?

Admițînd chiar că jocul practicat azi în Europa pune un mai mare accent pe angajamentul fizic — deși antrenorul naționalei, Angelo Niculescu, sublinia chiar fanatismul cu care majoritatea jucătorilor brazilieni abordează fiecare meci, indiferent de adversar și miză — nu aceasta este cauza principală a noului raport de forțe între cele două școli fotbalistice. **Jucătorii brazilieni mai visează încă la „zăpezile de altădată" ale tehnicii lor superioare, simțindu-se insultați și loviți în amorul propriu atunci cînd apărătorii adverși, avînd, de această dată, viteza de reacție și decizia mult sporite, nu mai rămîn pironiți de admirație în fața cascadelor driblingului lor. Au trecut zilele jongleriilor cu balonul, ale tehnicii pure transformate în scop în sine. Jocul este mult mai rapid, mai combativ.** Amprenta pragmatismului se simte în evoluția jocului, totul trebuie făcut non-stop, în 90 de minute, la turație maximă. **Și dacă jucătorii europeni nu sînt la nivelul celor sud-americani în ceea ce privește controlul balonului, manevrele lor sînt însă mai simple, mai directe și mai iuți.** Deci maximum de randament, în minimum de timp. Dar atenție la mijloace, pentru că scopul nu le scuză...

Sistemul 4—2—4, sistemul flexibilității novatoare brevetat de brazilieni s-a transformat cu timpul în opusul său, devenind o schemă rigidă, doct profesorală, ce încorsetează calitățile native ale jucătorilor carioca.

Cei care au văzut echipa lui Vicente Feola la „World Cup '66" au afirmat că fundașii brazilieni erau cu mult inferiori din punct de vedere valoric celorlalți coechipieri și, de asemenea, printre cei mai slabi jucători care au evoluat acolo, în compartimentele defensive. Se pare că această carență n-a dispărut nici în prezent din fotbalul brazilian. Jucătorii lotului reprezentativ român au avut de înfruntat pe continentul sud-american fundași agresivi, dar nu în sensul pozitiv al jocului atletic, ci în cel opus, al precarității arsenalului tehnic, compensat, fortuit, dar și uneori voluntar, prin acțiuni purtate dincolo de limitele regulamentului.

Mai mult ca sigur că în condițiile luptei aprige pentru calificare în fazele superioare ale campionatului mondial din Mexic tricolorii vor avea de suportat și rigorile unui astfel de joc, de uzură și intimidare. Turneul sud-american a fost o utilă punere în temă, demonstrînd, încă o dată, că **jucătorii români trebuie să se armeze, metodic, cu o excelentă condiție fizică, cu o pregătire atletică fără fisuri și cu o indestructibilă stăpînire de sine.** Pentru a evita surpriza neplăcută a unor eliminări de pe teren — și au fost asemenea cazuri în meciurile din Brazilia ! — pentru a-și păstra intactă capacitatea de reacție, singura supapă să rămînă faultul de joc.

Pentru că, într-adevăr, așa cum și Saldanha a trebuit să sublinieze : **„Ei bine, fotbalul e o luptă, dar o luptă cu balonul. Lupta cu picioarele și pumnii este cu totul altceva...".**

Paul SLAVESCU

• ECOURI • ECOURI • ECOURI • ECOURI • ECOURI •

• *Două amănunte gospodărești, unul cu plus și altul cu minus, culese la debutul returului, de pe stadionul Republicii din Capitală. În vecinătatea vechii table de marcaj se instalează o alta, nouă și modernă (electrică) care va putea reflecta — la propriu și la figurat ! — întrecerile de atletism și de fotbal ce vor fi găzduite aici, în viitorul apropiat. Deci, un plus.*

Și acum, un minus : tocmai cînd crainicul stadionului își începea cu o voce festivă alocuțiunea de consemnare a reluării campionatului, stația de amplificare a intrat în pană și, bineînțeles, prilejul a fost ratat.

• Apropo de crainici și transmisiuni. Se pare, judecînd după spațiul infim acordat de radio — doar relatarea reprizei secunde, de pe trei terenuri — și după absența camerelor T.V. de la meciurile primei etape a returului, că Radioteleviziunea intenționează să reducă mult spațiul duminical acordat fotbalului. Este și aci o consecvență, dacă ne gîndim că nici în cursul săptămînii nu prea găsești emisiuni sportive în programele respective...

• **Cînd arbitrul N. Rainea a fluierat sfîrșitul partidei Jiul — Dinamo București, ceasul de pe stadionul din Petroșani arăta min. 42 al reprizei secunde. Greșise conducătorul meciului măsurătoarea timpului ? Nicidecum. În defect era ceasul de la tabela de marcaj. Această nepotrivire a constituit însă un prilej pentru unii dintre jucătorii bucureșteni aflați în plină cursă contra-cronometru, de a reclama timpul sustras, chipurile, de arbitru.**

Cum nu e prima oară cînd asistăm la incidente de acest gen, la discuții în teren și în tribune, se impune un control urgent și exigent al ceasurilor de pe stadioanele noastre de fotbal.

• *— Am întîlnit înaintea meciului de la Tg. Mureș. „Transplantul" doctorului a reușit !... Și un amănunt : în echipa rezervelor-tineret a clujenilor evoluau Marian Popescu și Alexandru Vasile...*

• **Brigada de arbitri care a condus partida A.S.A. Tg. Mureș — C.F.R. Cluj (Cornel Nițescu, Gheorghe Popovici și Grigore Birsan) a folosit acest prilej pentru a se... roda în vederea meciului Schalke 04 — Dinamo Zagreb, programat peste o săptămînă în R.F.G.**

La Tg. Mureș „repetiția" a decurs în bune condițiuni...

• *La Oradea, sezonul oficial de fotbal l-a inaugurat partida dintre echipele de tineret Crișul — F. C. Argeș. Jocul a fost programat la ora 11, pe terenul Voința. Motivul, lesne de înțeles : pentru a se menaja terenul principal, îmbibat de ploaia din ajun. De acord cu acest raționament. Nu putem să fim însă de acord cu desfășurarea meciului de tineret în condiții total improprii. Zgură cu pămînt roșu — clisos, bătoace mai peste tot. Picioarele se afundau dincolo de glezne, iar cînd se desprindeau, gheata rămînea acolo. (Așa l-am văzut pe Bulc, cu piciorul gol în noroiul rece). Mingea nu sărea, nu se mișca din clisă. După o jumătate de repriză jucătorii erau de nerecunoscut : care de la Crișul, care de la Pitești ? Acest teren și acest joc le-a periclitat tuturor sănătatea. Mai poate fi vorba atunci de fotbal, de sport ? Nu ! Toate aceste noțiuni au fost compromise. Cum de o fi putut un arbitru cu experiența lui Aurel Pop (Oradea) să accepte desfășurarea meciului în aceste împrejurări? Cele petrecute la Oradea trebuie să constituie un semnal de alarmă pentru F.R.F. și Comisia de competiții, pentru că și campionatul de tineret-rezerve necesită condiții propice.*

• **Doar trei stele pentru arbitrajul prestat la Cluj de Vasile Dumitrescu, deși — cu două excepții — acesta a condus aproape fără greșeală. De ce atunci numai trei stele ? Pentru că excepțiile de care vorbim se referă la două infracțiuni capitale săvîrșite în careu (fault clar comis de Cîmpeanu asupra lui Obiemenco în prima repriză, intervenție neregulamentară a lui Niculescu asupra lui Adam, în repriza secundă) care reclamau acordarea cîte unei lovituri de la 11 m.**

Aici, la *fazele petrecute în suprafața de pedeapsă* (și nu la mijlocul terenului) își *poate proba un arbitru adevărata* și de aceea sîntem atît de zgîrciți — cînd n-o face — în acordarea stelelor. Cum s-ar zice, penaltyul și... steaua.

• *La „U", nevoia de înaintași de meserie devenise în ultima vreme o maladie cronică. „Dați-mi un înaintaș", se văita aproape după fiecare joc antrenorul Ștefan Cîrjan, vădit mîhnit de ineficacitatea liniei ofensive.*

Duminică, însă, „U" a pierdut un punct din cauza mijlocașilor care, pe un teren dificil, au întîrziat transmiterea mingilor către linia întîi. De astă dată, refrenul ar fi putut fi : „Dați-mi un... mijlocaș". De-l găseam pe antrenorul clujenilor, aveam și un mijlocaș pentru el : pe Nețu, un mijlocaș din acela de... meserie, valid și cu poftă de joc.

• ECOURI • ECOURI • ECOURI • ECOURI • ECOURI •

CUPON DE CONCURS

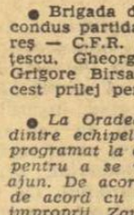

Numele și prenumele : . . . . . .

. . . . . .

Adresa : . . . . . .

. . . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALA (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUA CLASATE) ?

GRUPA A . . . . . .

GRUPA B . . . . . .

GRUPA C . . . . . .

GRUPA D . . . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . . . .

LOTO — PRONOSPORT

Cîștigătorii celor 100 excursii Moscova — Leningrad de la concursul excepțional Pronoexpres — 22 februarie 1970 (continuare) :

66. Banu Ioan — Hunedoara ; 67. Badicu Iosif — Satu Mare ; 68. Zsarko Isa — Arad ; 69. Popescu Eva — Craiova ; 70. Furnaraki Constantin — București ; 71. Tănăsescu Marius — București ; 72. Orosz Gyula — București ; 73. Codrin Doru — com. Taratel jud. Hunedoara ; 74. Barbu Gh. — com. Sascut Păucești jud. Bacău ; 75. Puscău Aurel — Alba Iulia ; 76. Păsăroiu Constantin — com. Bilteni jud. Gorj ; 77. Spătaru Polina — București ; 78. Munteanu Gheorghe — Baia Mare ; 79. Puşcău Aurel — Alba Iulia ; 80. Zodicea Vicențiu — București ; 81. Dobrescu Vasile — com. Conțești jud. Dîmbovița ; 82. Iordache Ion — Craiova ; 83. Popovici Valeria — București ; 84. Szabo Imre — Sf. Gheorghe ; 85. Bilet colectiv nr. 63 934 din Tg. Mureș ; 86. Cristinoiu Anichit — Bacău ; 87. Coșa Alex. — Brașov ; 88. Negrea Dumitru — Ploiești ; 89. Rafila Nastasia — Arad ; 90. Ionescu Maria — București ; 91. Moisa Iosif — Hunedoara ; 92. Rusu Ioan — Ploiești ; 93. Verdes Toader — Birlad ; 94. Nedelcu Gh. — Brăila ; 95. Costea Ion — București ; 96. Alb Ioan — Cluj ; 97. Stoica Victor — Adjud ; 98. Hutupanu Mircea — Bacău ; 99. Sova Iulian — Zemeș Moinești jud. Bacău ; 100. Covrig Lazăr — Cluj.

• Astăzi și mîine sînt ULTIMELE ZILE în care vă mai puteți procura biletele pentru tragerea Loto de vineri 13 martie 1970, care se desfășoară după o nouă formulă. Menționăm că tragerile Loto obișnuite din luna martie beneficiază de următoarele premii : autoturisme DACIA 1100, MOSKVICI 408, SKODA 1000 M.B. și TRABANT 601 — la alegerea participantului ; excursii a 2 locuri pe COASTA DALMAȚIEI și excursii în UNGARIA și CEHOSLOVACIA în afara premiilor în bani.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOSPORT nr. 10 DIN 8 MARTIE 1970

CATEGORIA I (12 rezultate) : 0,70 variante a 80 834 lei ; CATEGORIA a II-a (11 rezultate) : 17,80 variante a 5 449 lei ; CATEGORIA a III-a (10 rezultate) : 123,70 variante a 1 176 lei. Premiul de categoria I se compune din 1 premiu 50% a 57 739 lei obținut de participantul POP CAROL din Arad și 2 premii 10% a 11 548 lei.

IN EXCLUSIVITATE PENTRU SPORTUL

BENVENUTI un artist al ringului

Dintre atîția manageri, Nino îl alege pe cel care nu-i promisese nimic — Cel de al treilea fiu al lui Amaduzzi — Un nou debut la Triest — Meciul cheie — Cea mai frumoasă veste

Cînd am început să discut despre Amaduzzi cu Nino, acesta mi-a spus deodată : „Să știi că eu am mai puțini prieteni decît s-ar crede. Prea multă lume se adună în jurul meu din interes. Și eu o știu. Sînt însă două persoane care, dacă m-ar dezamăgi, aș simți că se dărîmă lumea peste mine. Una din ele este Bruno Amaduzzi. Am pentru el o puternică și sinceră afecțiune, fiindcă este poate singurul care a reușit să mă înțeleagă. M-a înțeles și bănuiesc că nu i-a fost ușor, deoarece am o fire complicată, în care foarte greu pătrunzi. Poate că, la început a fost vorba și la Bruno de interes. Intuise probabil că puteam să însemn pentru el... găina cu ouă de aur. Multă lume îmi făcea, atunci, propuneri tentante. Unii îmi ofereau ceea ce Amanduzzi inițial nu-mi putuse oferi. Sînt sigur că am fost bine inspirat încredințîndu-mă lui și nu altora. L-am ales pentru că el nu-mi promitea nimic. Spunea : iubesc sportul, vreau să fiu manager, sînt tînăr, lipsit de experiență, am organizat de cîteva ori gale de box și... basta ! Dar eu am înțeles că era cinstit, că voia să-și facă un nume ca manager, dar fără a dăuna altora. Pe atunci eram și eu tînăr. Așa se întîmpla în 1960, după cum poate îți amintești. L-am ales, așadar, pe Amaduzzi. Și astăzi am senzația că sînt cel de al treilea fiu al managerului. Lui nu i-am spus niciodată toate astea, fiindcă voiam mai întîi să le descopăr. Și am descoperit că, dincolo de ceea ce se cheamă manager, Amaduzzi rămîne în primul rînd adevăratul și cel mai bun prieten al meu.

— Și celălalt ?

— **Este secundul Libero Golinelli. Îmi pare rău că drumurile noastre s-au despărțit. N-a fost vina mea. Poate nici a lui, cu toată neînțelegerea pe care n-am reușit — nici unul din noi — să ne-o explicăm. Golinelli a fost primul meu antrenor ca profesionist. E un om de o mare capacitate, o mare personalitate. Poate că nu crede îndeajuns în el însuși, deși reușește să convingă că e cel mai valoros dintre toți. Golinelli este omul care știe cum să-ți dea o mînă de ajutor, atunci cînd ai nevoie de ea. Îi sînt recunoscător. Chiar dacă, acum, nu mai sîntem alături și chiar dacă el se consideră ofensat de comportarea mea.**

Vreți o dovadă a încrederii pe care Nino o are în Amaduzzi ? Iat-o, i-am cerut-o chiar lui :

— Dintre întîlnirile organizate de Amaduzzi a fost vreuna asupra căreia ai fi avut de obiectat ceva ?

— **Nici una. Amaduzzi a ales întotdeauna omul potrivit pentru momentul respectiv. Pot spune că succesele pe care le-am obținut în cariera de profesionist se datoresc nu numai calităților mele, dar și modului înțelept în care Amaduzzi m-a dirijat. A fost un timonier excelent al... corăbiei mele. Cu el, am evitat întotdeauna stîncile, iar cînd nu le puteam evita, ne pregăteam să le înfruntăm în condițiile cele mai avantajoase, pentru a ieși în larg fără „avarii".**

Deci, după Toni Caneo, încă doi oameni își leagă numele de cel al lui Benvenuti, antrenorul său din vremea cînd era amator : Amaduzzi și Golinelli. El apar în momentul în care Nino dezbrăca tricoul Accademiei pugilistica triestine pentru a începe — aspra, neîndurătoarea carieră de boxer profesionist.

Ascensiunea tandemului Benvenuti — Amaduzzi (ar fi mai potrivită denumirea : terțetul Benvenuti — Amaduzzi — Golinelli) a început curînd după Olimpiadă. Nino avusese nevoie, firește, de o perioadă de acomodare.

Prima sa apariție pe ring ca profesionist a avut loc la Triest. Era, într-un fel, orașul lui, cel în care începuse și cariera de amator. Asemeni personajului mitic Anteu, căruia contactul cu pămîntul îi reîmprospăta forțele, și pugilistul nostru a simțit, pare-se, nevoia să revină pe meleagurile natale înainte de a începe drumul anevoios dar care avea să-i ofere atîtea succese în lumea boxului profesionist.

Primul adversar : tunisianul Ben Ali Allalo. În cursul aceluiași an, pugilistului african i-au urmat încă 13 adversari care au trebuit, cu toții, să se încline în fața lui Benvenuti. Din cele 14 întîlniri susținute în primul său an de activitate ca profesionist, opt s-au disputat pe durata a 6 reprize.

După cum se poate observa, începutul acestei noi etape s-a făcut cu o circumspecție și prudență caracteristice unui manager ce urmărește obiective îndepărtate și pline de ambiție. Și Amaduzzi țintea foarte departe, spre obiective mai mult decît ambițioase...

Anul 1962 avea să înceapă, însă, cu un examen extraordinar de dur, pentru Nino, acela pe care el îl consideră și astăzi meciul cheie al carierei sale : **„A fost treapta cea mai înaltă a unei scări asimetrice. Pînă atunci întîlnisem adversari care nu valorau nici o treime din Aldridge și, totuși, mă chinuisem enorm ca să-i înving. Cu Aldridge puteam să-mi deschid sau să-mi barez viitorul. Mi l-am deschis"...** Era prima întîlnire a anului 1962 programată pe ringul de la Palazzo dello Sport din Roma. Rezultatul ? Englezul n-a rezistat mai mult de șase reprize și Nino avea să coboare învingător prin k.o.

Dar 1962 nu l-a adus doar pe Aldridge în fața lui Benvenuti. Alți doi boxeri l-au obligat să se întrebuințeze pînă la disperare : italianul Lommi și francezul Ruellet. Primul a făcut față în 5 din cele 8 reprize prevăzute, dar apoi a trebuit să abandoneze ; celălalt a fost învins cu greu la puncte, după 8 reprize.

Nino face muncă voluntară la sala în care și-a început antrenamentele ca profesionist sub conducerea lui Amaduzzi și Golinelli

„Consider meciul cu Lommi cel mai dificil, sub aspect psihologic, din toată cariera mea de profesionist. Nu atît din cauza valorii adversarului care m-a solicitat intructiva ci mai ales pentru faptul că atunci cînd am terminat am avut senzația că sînt un asasin. L-am lovit în inimă cu o dreaptă care l-a expediat la podea ca pe un cadavru. Inima încetase să-i mai bată. Cînd am aflat ce i s-a întîmplat, am avut impresia că mi s-a prăbușit cerul în cap. M-am și văzut în postura de asasin, deși nu aveam nici o vină... Am auzit mai apoi că Lommi a revenit pe ring, dar norocul a continuat să-l ocolească. Știrea reintrării lui a fost, cred, cea mai frumoasă din viața mea..."

Cesare TRENTINI

(Va urma)